

REDACTIE: JER^o. DE VRIES, DR. E. D. PIJZEL, JHR. B. W. F. VAN RIEMSDIJK EN GOS. DE VOOGT.

Verschijnt elken Zaterdag.

Uitg der Naaml. Vennootsch. „Het Tijdschrift EIGEN HAARD”, te Amsterdam.

Per jaargang fr. p. p. / 6.50.

Abonnementen kunnen bij het begin van elke maand ingaan, doch loopen steeds tot het einde van het jaar.

Het auteursrecht voor den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de Wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Kindervisite

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

„Tante!”

„Stil, kindje,” zegt mama berispand, „tante spreekt met de mamma — mag jij dan in de rede vallen?”

„Ik heb zóó iets noodigs te zeggen.”

„Wacht dan totdat de mamma is uitgesproken. — Zoo, nu mag je aan tante vragen wat je te vragen had.”

Zus klimt op de leuning van mijn crapaud en fluistert me iets in, luid genoeg, dat haar moeder 't verstaat.

„Of ze — alsjeblijf — weer eens bij me op visite mag komen — en of Willy dan mee mag — en de groote pop.”

Eigenlijk ben ik dol-geleid als zes-jarig zusje me die vraag doet. In mijn herinnering heb ik zulke zalige tijdjes bij tantes doorgebracht - kinderdagen van louter goud heb ik aan tantes te danken. O, die heerlijkheid van de voorpret! O, dat oogenblik, als mijn stoutste droomen werkelijkheid werden! Zou 't wezenlijk mogelijk zijn, dat een kind een dag bij mij tegemoet zou zien, als ik een dag bij mijn oude, nog steeds innig geliefde en diep betreurde tantes?

Moeder heeft een bedenkelijk gezicht getrokken. Maar vóór ze kan zeggen: „Foei, zusje, mag je vragen?” heb ik zusje al geruststellend gekust en gezegd: „Heel graag. De volgende week zal ik dan Woensdag of Zaterdag opbellen, dan ga je met Fräulein Willy van school halen en dan zal Fräulein je wel bij me brengen.”

„Mag Emma dan beneden komen en de meisjesmeid?”

Emma en de meisjesmeid zijn mijn twee poppen, laatste, goed geconserveerde leden mijner eertijds zeer groote, hartstochtelijk geliefde poppenfamilie. Ze hebben me vergezeld, toen ik de wereld inging. En zusje vindt mij liever dan haar andere tantes, omdat ik me in dit kostelijk bezit mag verheugen.

„Bij tante Nannie, daar heb je nog eens poppen.”

zegt zusje, als ze persé naar mij toe wil en haar moeder haar voor de variatie eens naar een andere tante wil zenden.

Emma is een bijzonder mooi popje. Alleen zijn haar bruine slaapoogen door de lange jaren van rust in haar hoofd gezonken en rammelen nu bij iedere beweging. Maar een groote, bijzondere schoonheid vergoedt veel van deze eigenaardigheid; een schoonheid, die zusjes hart 't meest naar Emma laat uitgaan, waardoor de meisjesmeid zich misschien weleens achteraf gezet zal voelen. Emma heeft lang, zacht haar, tot op haar hielen; een weelde voor zusje om het op te maken.

Toen, jaren geleden, opeens het korte haar in de mode kwam en tante Nannie net op de grens van kind tot bakvisch stond, was haar moeder zoo goed niet, of ze moest met haar mee naar den kapper, die weldra de zachte, lichtblonde blessen haar op zijn kaptafel legde. Nannie was dolblij en grootsch, maar haar moeder huilde bijna. Wie echter 't laatst huilt, huilt 't ergst — en zoo is 't met Nannie gegaan. Ze kreeg doodgewoon donkerblond haar van zeer inferieure kwaliteit terug. De kapper, die een goede kennis van Nannie was, kon het niet over zich verkrijgen de zachte, zijge vlokken te verbranden en nu draagt Emma daar een prachtkapsel van. De meisjesmeid is een pop, gekleed in het costuum van het meisjeshuis te Delft. Daar is Nannie's grootmoeder opgevoed en die heeft de pop voor haar aangekleed.

Bestraf me niet om dat harde woord meisjesmeid. Zoo noemt men in Delft de halve weezen uit dat zeer rijke en bevoorrechte gesticht. Want meisjesmeisje zou heelemaal niet gaan, vinden ze.

Zusje heeft maar half vrede met het uitstel tot de volgende week, dat merk ik wel. Waarom ik 't haar gegeven heb, weet ik ook niet. Louter luiheid en gemakzucht, vrees ik.

Even daarna moest ik weg.

„Mag ik tante uitlaten?” vraagt zusje. „Tot de straatdeur?”

„Kom, liefje, blijf boven, 't is zoo'n end!” zeg ik.

Maar zusje wil heel beleefd zijn en brengt me een heel stel echt Rotterdamsche trappen af. Als ik dan al

op den grond sta, en zusje zoo op den derden of vierden tree, zoodat haar hoofd gelijk is met 't mijne, slaat ze opeens de armen om mijn hals en zegt:

„Tante, wil u me *bestist* nog van de week uitnoodigen, want ik heb er al zoo lang op verlangd.”

Daar is niets tegen in te brengen.

„Goed,” zeg ik, „vraag dan maar, of Fräulein je Zaterdag brengt, met Willy.”

„Hè, kom u ons zelf halen!”

Mijn tantes haalden me ook zelf. Ik gaf dus al weer toe.

„Best. Tot Zaterdagmorgen dan, elf uur.”

Ik sla mijn hand aan 't slot van de deur.

„Tante,” klinkt het teleurgesteld.

„Wat is er?”

„Ik heb nog niet gezegd wat we eten willen.”

Ik zei ook altijd bij mijn tantes wat ik eten wou.

Voor het huishoudelijke praatje zet ik me naast zus op de trap neer en we overleggen samen.

„Wat denk je van kalfsoestertjes?”

„Hè neen, gehakte balletjes. Daar houdt Willy ook veel van.”

„En wat voor groente?”

„Peentjes, heele jonge. En dan flensjes en dan olienootjes.”

„En wat op de boterhammen?”

„Een eierkoekje.”

„Goed, dan moet jij Marie maar eens lief aankijken, want dat moet Marie bakken.”

„Dat wil ze wel. — Ik vind Marie een aardige keukenmeid.”

Nu kussen we elkaar ten afscheid en ik haast me weg.

Zusje is naar boven gevlogen, waar haar mama in dien tijd een zeer volmaakte Duitsche huisvrouw op bezoek heeft gekregen.

„Mamma, we eten bij tante Nannie flensjes en gehakte balletjes en olienootjes en peentjes!” moet ze verrukt hebben geroepen.

En de volmaakte Duitsche huisvrouw moet erg minachtend en verschrikt gekeken hebben.

Zaterdagmorgen elf uur. Met klokslag treed ik de huiskamer binnen, waar zusje tegenover haar moeder zit, beiden met haar naaiwerk.

„O, mamma,” zegt zusje, „kan u nou wel begrijpen dat ik er den heelen nacht *op heb gevlossen* om naar tante Nannie te gaan?”

Met een juichkreet begroet ze me.

„Ik mag me nieuwe jurk en mijn nieuwe hoed op!” jubelt ze.

„Is Emma al beneden?”

„Marie zal Emma en de meisjesmeid halen in den tijd dat ik weg ben.”

Zus vliegt naar de telefoon in de hall. „Laat ik eens oppellen of ze 't niet vergeet.”

Maar ik houd zusjes hand net bijtijds terug. „Nee, neen, klein ding, dan moet Marie heelemaal van boven komen.”

't Is tijd om weg te gaan. Zusje klimt op moeders knieën voor een teeder afscheid. In de teerheid van 't afscheid gaat de moeder haar eigen taal weer spreken. „Sollste lieb sein, Herzi?”

„Bin immer lieb bei tante Nannie und beim Onkel!” zegt zusje kortaf.

Buiten op straat, waar de menschen druk boodschappen loopen te doen, vliegt ze met een luide triomfkreet op een mij onbekende dame af en roept: „Gutenmorgen, Frau Schröder! Jetzt sche ich mit der Tante aus!”

We buigen hoffelijk tegen elkaar en Frau Schröder liefkoost zusje even.

Een half uur later zitten we met ons drietjes, de negenjarige Willy, zusje en ik, in mijn werkkamer. Emma en de meisjesmeid hebben ons opgewacht, heel plichtmatig op den divan gezeten, de armen recht vooruit gestrekt. De gewone rondwandeling door mijn huis is al gemaakt. Op het balconnetje van de keuken hebben ze gevraagd: „Hè, tante, mogen we met water spelen?” Zoo betitelen ze nota bene de hoogst ernstige en nuttige bezigheid van het bloemen begieten. Maar ze hebben veel te mooie laarsjes aan, dus de bloemen krijgen voorzichtigjes water geschonken uit een ketel. Wat Marie doet, want deze bezigheid is niet interessant genoeg voor mijn visite.

„Tante!” zegt Willy, als we voor mijn boekenkast staan, „ik heb 't Moeilijke Begin gelezen.”

„Ben je dol, jongen? Hoe kwam je daaraan?”

„Pappa had 't gekocht; we dachten dat 't voor kinderen was, omdat u het geschreven had.”

„En je vond er zeker niks an, hè?”

Zijn gezicht krijgt een dwepende uitdrukking.

„O, ik vond het prachtig! Van Leo en van het — en dan zoo leuk als ze met der kleine moeder doen, met dat ukje!”

Enfin, denk ik. In Godesnaam. Ik zelf las op mijn twaalfde jaar Lavater en De wandelende Jood en ik leef nog.

„Tante!” zegt Willy weer.

„Hm?”

„Ik heb een verhaaltje van u in „'t Nieuwsblad” gelezen. Van een vader of zoo iets.”

Bij 't begin van zijn zin ben ik opgeglunderd — de verhaaltjes in die kindercouranten hooren tot mijn liefste en naar ik in alle bescheidenheid meen, tot mijn beste werk. Maar dat Willy zegt: „Van een vader of zoo iets,” dat hindert me. Weet hij dan niet eens meer precies hoe 't heet? En 't is nogal zoo'n goed verhaal.

„En?” — vraag ik in spanning aan mijn jongen criticus.

„Ik vin der niks an!” zegt hij minachtend.

Bij 't spelen met den sleutel van de boekenkast valt de deur open en vergunt Willy een blik op de onderste planken, waar de ongebonden boeken liggen. Met een luide juichkreet neemt hij een stapeltje boekjes weg. „De wereld in,” heeten ze. Op de kaft staat geschreven: „Van Jan L.”

„O, wat leuk, wat leuk! Die hebben wij op school! O, mag ik ze nou lezen? Mag ik ze meenemen? En kijk ereis, tante, er staat op geschreven: „van Jan L.” Dat's zeker meneer Ligthart. O, ken u dien meneer? En is 't allemaal waar, wat er in die boekjes staat?”

„O, toe, vertel eens!”

Ik vertel *niet*. Ik ben jaloersch op Jan L.

Ach neen, ik vertel alleen maar niet, omdat ik de tafel moet gaan dekken. Maar jaloersch op Jan L. ben ik toch.

Thans nadert er snel een gloriepunt van den dag. Voor mij, arme, eenzame vrouw van een man, die het Rotterdamsch druk heeft, zelfs een gloriepunt van de week. Der Onkel komt koffiedrinken!

De telefoon heeft zijn komst al aangekondigd en de kinderen hebben er als dol hun welkomstgreet doorheen gegild.

„Ik hou toch zoo van dat lieve onkeltje!” zegt zus, als ze weer bij de poppen is aangeland.

Ik weet, dat het waar is. En nu ben ik weer jaloersch, ditmaal van den Onkel — Wat drommel, ik heb de beide kinderen hun levensdagen lang gekend, en een jaar of twee geleden heb ik ze dezen oom gegeven, —

en als nu de Oom op het tapijt verschijnt, heeft tante niets meer in te brengen.

Waarom vliegen die kinderen nu als wervelwinden naar de deur?

Beneden, op den afstand van een Rotterdamsche trap, heeft de Onkel zijn sleutel in het slot gestoken. Daar komt hij binnen en boven aan de trap staan de kinderen een waren zegedans uit te voeren.

„Dag, onkel Kees! Dag, onkel Kees! Hé, blijf u nu een beetje! De mamma zegt, dat ze u in een heel jaar niet heeft gezien. Onkel Kees! we gaan vanmiddag met de tante rijden op de nieuwe lijn!”

In dien tijd is de man boven en verschijnt voor zijn vrouw met op iederen arm een kind. Willy is nog niet te grootsch om zich te laten dragen.

„Onkeltje, mag ik eens door uw bril kijken?” En Willy scheurt 't lofgnet van den neus, waarop hij au! roept, maar au! roept ook Willy, omdat 't pijn doet aan zijn oogen, dat rare glas.

„Onkeltje, mag ik ook eens?” vraagt zus, hierdoor niet afgeschrikt.

„Dag vrouw!” kan de Onkel eindelijk zeggen. De kinderen glijden langs hem neer en we begroetten elkander een beetje extra, omdat 't de heele week nog niet gebeurd is, zoo koffiedrinken thuis.

Willy is tot „de Wereld in” teruggekeerd voor zoolang. Maar even nog moet hij ons verwijten: „Hé, onkeltje en tante, u doet net, of u niet getrouwd ben.”

„Wat doen we dan, Wil?”

„Vrijen!” zegt hij minachtend. Daarna verzinkt de kleine scepticus in zijn lectuur.

„Willy, ga je mee boterham eten?”

Geen antwoord.

„Willy! Willietje! Je boterham is klaar, met boschbessengelei!

Willy leest rustig voort, geheel onbewust van wat om hem heen gebeurt.

Zusje stuift driftig op.

„Tante, dat mag hij niet doen!” roept ze met de voet stampend. „Zoo leest hij altijd. Dat 's slecht voor zijn hersens, zegt de mama.” Willy hoort niets. Zoo'n verzonkenheid heb ik werkelijk nog nooit gezien. Ik benijd er Willy om.

„Willy!” gilt zus nu opeens, oorverscheurend.

Nu schrikt hij op. En bevindt zich schijnbaar in een oude, bekende situatie. Vriendelijk vraagt hij: „Wat blijft u, tante?”

„De boteram staat klaar, jongen!

„O!” en gehoorzaam gaat 't boek toe, met zijn zakdoek er tusschen als bladwijzer.

Wat heb ik 't toch druk! Zoo'n kinderbordje voorzien te houden, eischt heel wat arbeid! Netjes moeten de boterhammetjes gesmeerd, belegd en in heel kleine regelmatige stukjes gesneden worden. Zusje protesteert — sommige stukjes hangen een beetje nog aan mekaar. De Onkel helpt ze. Nu moet Marie bediend worden. Mee-lijdend kijkt die op zusjes leege bord.

„Mevrouw, zoo kom u zelf nooit aan 't eten!” zegt ze. „Laat ik nou de kinderen helpen” — een beetje bedisselend.

„Ik geloof, dat Marie een erg bijdehandje is!” vindt zus bedenkelijk.

„Zus, ik heb drie kersjes! juicht Willy, zijn hapje jam onderzoekend. Zus telt de hare fluks.

„En ik heb er vier!” triomfeert ze.

„Nou — maar ik heb veel meer sap,” troost Willy zich en lepelt wijsgeerig zijn jam op.

„Onkel, vertel nou eens van 't land waar U geboren ben!” vraagt zus. „U heb nog heelemaal niet verteld van het land, waar U geboren ben!”

Dit laatste diep verwijtend. Het land, waar U geboren ben, dat klinkt hoog-exotisch. Maar een exotisch land is 't heelemaal niet. Het is maar een gewoon achterafhoekje van ons eigen land, doch de Onkel kan zóó mooi ervan vertellen, dat het een Wonderland lijkt, maar dat gaat het best in een hoekje, met op iederen knie zoo'n stoutert; nu aan de koffietafel tracht Onkel van zijn opdracht ontheven te worden, waaraan Willy hem ondoordacht helpt door kalm op te merken:

„In de tram zat een oud vrouwtje, dat net zoo met haar hoofd schudde als zus.”

Zus heeft een vreeselijke gewoonte. Ze is een klein, nieuwerwetsch, nerveus ding, veel te „gewichst”, altijd koortsig, met wilde droomen 's nachts, en slapelooze uren, nu al. Maar toch weet ik zeker, dat die wilde schudbeweging met haar hoofd een gewoonte is, en geen Sint-Vitusdans. Telkens schudt ze met haar hoofd, in een bepaalde richting, alsof haar strik te stijf zit, of iets haar hindert. Gelukkig heeft de dokter 't ook voor een gewoonte, en dan een heele slechte, verklaard, en ons allen meest volledige negatie van het feit aangeraden, in de hoop, dat zus dan haar gewoonte zal vergeten. Zus heeft juist in de tram en aan tafel zoo geweldig haar gewoonte botgevierd, dat mijn hoofd er reeds van suizebolt en ik soms eventjes niet naar haar moet kijken, om uit te rusten.

Nu komt Willy met zijn opmerking — „Daar nou!” gilt Zus in wanhoop. „Nou spreek jij er toch over, en nou moet ik 't weer doen, en ik heb 't net zoo mooi gelaten, den heelen ochtend al.”

Heftig wil Broer protesteeren, maar ik leg hem de hand op den mond en hij zwijgt. En Zus schudt, schudt, dat haar krullen dansen en ik er sterretjes van zie. Gelukkig leiden de aardbeien haar aandacht af en keert de beweging tot haar gewonen regelmaat terug.

Na den lunch matinée musicale. Zus smelt beredderend naar de piano toe. „Tante wat hebben we toch een boel te doen! Ik moet zingen van Schommelen, Schommelen, en dan 't Geburstagslied —.”

„Dat heb U in Huize Labor gezet,” zegt Willy zóó verwijtend, of hij bedoelt: „Aha, zóó schrijft men boeken! zóó krijg je je bladzijden bij mekaar!”

„Ja, ja, mag dat niet?”

„Hm, ja — maar we kenden 't al.”

„Ik zal mijn best doen, steeds wat nieuws te leveren voortaan!” zeg ik en draai me om, teneinde mijn taak te beginnen. Onkeltje gaat vijf minuten op den divan liggen, maar slapen kan hij niet, want zus zingt snoezig zuiver en zit weldra, haar kleine handjes in den schoot, dicht tegen me aan, het hoogste lied uit te zingen.

Bij het doorbladeren van een muziekboek ziet ze een plaatje met kerken en torens, en opeens begint ze met een vroom accent langzaam en plechtig de wijs van Stille nacht, Heilige nacht, doch met woorden, die een soort gewone litanie van 't Kerstlied maken. Hoe ze aan de woorden komt, is mij een raadsel, en zus lief ook, maar Willy gelooft, ge — looft — (dit met een heel hoog stemmetje) dat de meid uit het pension te Zeist, waar ze den vorigen zomer zijn geweest, het zong:

Jezus, kind,
Zoetste kind
Door iedereen
Nu zoo bemind,
Gij, die hier op 't stroobed ligt
Verliet in den Hemel 't glorielicht
Uit louter liefde tot ons.

De Onkel is verrukt en geroerd; helaas moet hij weg en de kleine rakkers brengen den goeden naam van ons huis in gevaar, door ver uit het erkerraam te hangen en almaar te roepen: „Dag Onkel! Dag onkel Kees! Dag lieve, lekkere Onkel Keessie!”

Ik heb zus vast aan haar ceintuur en Willy in zijn kraag. Haastig, midden in haar opgewonden kreten, kijkt zus naar binnen, naar mij: „Tante, heb u Willy ook vast?”

Neen, het is geen bezorgdheid, of Willy soms vallen zal — ze gunt Willy de vrijheid niet, als zij die niet geniet!

Als we van allerlei gespeeld en gezongen hebben, gaan we wandelen. Willy heeft al een beetje Aardrijkskunde op school en weet al, dat we nu op 't Noorder-eiland wandelen, en zoo dadelijk, na de groote draaibrug over de Koningshaven te zijn gepasseerd, onze voeten op IJsselmonde zullen zetten. Midden op de brug blijf ik staan, laat Willy de wielen zien, waaraan gedraaid wordt als de brug open moet en wijs op de roode vlaggen, die aanduiden, dat de vaart voorschepen gestremd, en dus het verkeer voor voetgangers vrij is.

Zus staat doodsbenauid aan mijn rok te trekken.

„Tante, kom toch mee! Als de brug nu eens ging draaien!”

„De brug gaat niet draaien! Als er schepen komen, wachten de brugwachters toch eerst, tot de menschen van de brug zijn.”

En ik tracht voort te gaan met Willy de voornaamste schepen te wijzen. „Kijk, dat 's de Hull-boot, en dáar ligt de Rotterdam!” Maar dat is buiten zusje gerekend, ze bidt en smeekt, met ware doodsangst in de oogen, en ofschoon ik korzelig zeg: „Geloof je, dat tante je voor den gek houdt?” ben ik toch zoo goed niet, of ik moet mee, de brug af. Ze sleurt ons compleet verder.

Daar klinkt het fluitje, de brug zal opengaan. Zusjes angst wordt nog heftiger. Als we er nu eenmaal over zijn, blijf ik met de kinderen staan, om zusje te toonen, dat de brug geen millimeter van haar plaats wijkt, zoolang er nog één mensch op is. Zusje is nu een beetje beschaamd over haar angst.

Verder weer, over de bruggen der Spoorweg- en Binnenhaven. Bij het Poortgebouw vraagt Willy uitlegging van wat hij ziet op het dak van 't meteorologisch Instituut, en ik vertel er hem van, wat hij er van kan gebruiken.

„Tante!” vraagt zusje.

„Even wachten — ik ben dadelijk klaar”.

Een paar zinnnetjes voor Willy volgen nog en dan wijd ik me eens heelemaal aan zus: „Wel, Zussekind, wat had jij nu?”

Diep denkend staart Zus in 't ronde. En dan opeens betreft haar gezicht, ze barst in huilen uit — „Kijk nou, nou ben ik 't vergeten, omdat u niet *dadelijk* naar me geluisterd hebt!” Weer een brug — en gefluit. Zusjes angst stijgt weer. „O! o! o!” bibbert ze „Alstie nou gaat draaien!”

„Hij mag niet draaien, zoolang jij er nog op ben”, herhaal ik weer.

De brugwachter merkt, dat 't kleine ding bang is.

„Ga maar gerust door, jonge juffrouw, kostgangers houden we hier niet.”

Nu klemt Zusje me even wat minder vast, en de angst op haar gezichtje wordt wat minder — En dan, o nederlaag! Dan voelen we, dat de brug gaat draaien, makkelijk en snel, en we zijn nog middenop! zooals ze toen gegild heeft, gedurende onzen draf naar 't vasteland! En als we dan over de scheiding van beweging

en rust moeten springen, huilt ze alweer van angst en zegt diep-verwijtend: „U hebt gejoekt, tante! Zie u nou wel, u hebt gejoekt!”

Daar stond ik nu en moest me vrijpleiten.

„Tante! waarom praat u tegen Willy veel meer dan tegen mij?”

„Dat 's alleen maar op dit endje — hier is zooveel te zien, waar Willy op school van leert — Als jij later op school er van leert, zal ik jou ook alles vertellen”.

„Tante, is het moeilijk op school?”

Die vraag verkondigt zusjes nachtmerrie. Met September zal ze naar de school gaan, die ik voor twee jaar verlaten heb en nu beschouwt ze mij als een vraagbaak. „Wat moet je ook weer meebrengen, als je op school komt?”

„Een tasch, en vijf griffels, en twee potlooden, een sponsedoos met spons en waschbaar lapje, een liniaal, een handwerkdoosje met stramien-naalden en een schaar en een vingerhoed, een haakzak met een kluwen en een pen”.

Als ik alles opgesomd heb, rilt ze van angst.

„En als ik dat nou vergeet?”

„Dat kan je niet vergeten. Je krijgt vooruit een papier, waar alles op staat, en dan zorgt moeder voor alles. „Maar als ik 't nou tòch, tòch vergeet?”

„Ja, dan krijg je straf —”

Zusje rilt.

„En als de juffrouw nou zegt: Zusje, lees dit eens! en ik kan 't niet?”

„Liefje, de juffrouw zal je niets vragen, wat je niet kan. Als de juffrouw dat vraagt, dan kan je lezen.”

„O — maar als ik 't nou tòch niet kan?”

Het is de veertigste maal zeker, dat we dit gesprek voeren, zoo 't al niet de vijftigste is. Zusje stelt zich niet erg veel goeds voor van school.

„Tante, als u daar nog maar was! Hé waarom heb u nou niet op me gewacht?”

„Ja, dat 's Onkel Kees zijn schuld.”

„Hij krijgt van me, als ik hem weer zie!”

Nu naderen we de tram.

„Tante”, vraagt Zusje rad, als ze ziet, dat er een open tram bij is: „Mag ik in 't hoekje zitten zonder den stok?”

Ik heb Willy's explicatie noodig. Ze bedoelt 't hoekje aan den kant, waar je instapt. De andere kant is met een ijzeren staaf afgesloten.

„Dat mag je”, zeg ik.

Daar komt de tram voorrijden. Maar er is veel klandizie. En een oogwenk zijn alle hoekjes-zonder-stok bezet. Zusje nestelt zich triomfantelijk in 't hare. Willy heeft er geen kunnen bemachtigen. Ik wijs Wil het andere hoekje en hij verovert 't.

„Dat 's het plaatsje voor de heele kleine kindertjes!” zegt Zus minachtend. Willy's gezicht betreft.

„Niks van an!” zeg ik. „Dat 's 't plaatsje voor de heele groote menschen. Daar ga ik altijd zitten, omdat ik 't gedraai langs mijn knieën niet wil hebben.”

Een zeer dikke dame komt me helpen in mijn betoog. Ze wil het plaatsje tusschen mij en Willy hebben en loopt onze knieën er bijna af.

Een paar kinderen komen langs de wachtende tram en zingen het Wien Neerlandsch Bloed.

„Dat heb ik eens in Keulen gezongen!” verklaart Zus op den toon van een diva. 't Is alweer zooals altijd: Zus heeft de aandacht van de heele tram op zich gevestigd. 't Is ook een beeld van een kind, en dan dat zilveren ste metje!

„Ik was in Keulen op een bewaarschool, omdat de

Grossmama ziek was, en toen vroegen de kinderen: Darf die kleine Holländerin etwas singen? en toen heb ik 't Wien Neerlandisch Bloed gezongen."

„Op een anderen keer moet je 't Wilhelmus zingen, hoor Zus! Dat zullen ze veel mooier vinden!"

„Leer u 't me, straks bij de piano?"

De tram rijdt weg.

„Tante, nu moet u me heelemaal niet vast houden, ook niet bij de bochten!" waarschuwt Zus.

Bij een vreeselijken bocht, waar de tram een beweging maakt, geschikt om een volwassene uit zijn hoekje-zonder-stok te gooien, werk ik ongemerkt mijn hand in Zusjes mantelceintuur. Maar als de tram dan ook zijn beweging maakt, voelt Zusje de ceintuur spannen, ziet mijn hand en zegt droevig, verontwaardigd:

„Zou u 't prettig vinden, als ze u als een ukje behandelden?"

Achter ons klinkt een heerlijke, gulle lach. Een prachtstuk van een kerel in wit sportpak, met een zware blonde snor, waardoor zijn witte tanden schitteren, lacht zó aanstekelijk, dat de heele tram meelacht. En nu ben ik een beetje bezorgd. Want als Zus eenmaal weet, dat ze het middelpunt aller aandacht is... Bij een halte zoekt een dame met een meisje van Zus' leeftijd een plaatsje in de open tram. Er is echter niets meer te krijgen en ze stappen in de dichte.

„Ach, dat arme, kleine ding!" zegt Zus en de Duitscher — want dat moet hij zijn, met zoo'n gezicht en zoo'n lach, schatert 't weer uit. Zus kijkt een beetje minachtend om. Als je daar nou al om moet lachen! Nu komen we langs een kerk.

„Tante, dat 's een heel vervelende kerk! Dat 's zoo'n vervelende kerk! Laatst wouwen we derin, Fräulein en ik. En toen zei der iemand: Over een half uurtje! En toen hebben Fräulein en ik een half uurtje gewandeld en toen — mochten we der nog niet in! Ja, dat is een heele vervelende kerk!

Gelukkig is de Duitscher uitgestapt.

Thuisgekomen, is wat oprissing zeer noodig. Zus wil me dadelijk aan de piano hebben, maar ik bedien eerst iedereen van eau de cologne. Zusje bet zich coquet de slapen. Dan schudt ze haar zakdoek uit, vouwt die dubbel, en nog eens dubbel, tot er een heel klein vierkantje is ontstaan. Dit rolt ze op, grabbelt lang in haar grooten, witten zak en haalt er eindelijk een busseel korte, blauwe bandjes uit. Een dier bandjes wikkelt ze om den zakdoek, knoopt 't herhaaldelijk dicht en laat het rolletje met de busseel blauwe bandjes in haar zak verdwijnen. Haar bewegingen zijn zó gedecideerd, dat ze bepaald iets uithaalt, wat ze gewend is te doen.

„Zus, wat voer je uit?"

„Wel, als ik een beetje Eau de Cologne heb — of krijg — dan wil ik daar de lucht van bewaren en dan rol ik wips zakdoek op, met een bandje erom heen, dat 't niet los gaat."

„En waarom heb je zooveel bandjes?"

„Ik kan immers nog geen strikje leggen! Dus zoo'n bandje kan ik maar eens gebruiken. Daarom heb ik altijd een heeleboel bandjes!"

Willy zit alweer „de Wereld in," gezeten in een grooten fauteuil. Maar hij komt even terug om met zijn Zus een wedstrijd te houden, wie er met een rietje zijn limonadeglas „het leegste kan uitdrinken."

We doen nog een heeleboel, zingen, platen kijken, prentbriefkaarten in een nieuw album steken, portretten bekijken, eten, en dan brengen de Onkel en ik ze naar huis. Daar vliegen ze de trappen op en schreeuwen dol van verlangen om hun nieuws aan den man te brengen!

„We hebben met de nieuwe lijn gereden! We hebben met de nieuwe lijn gereden!"
Ziedaar dus the topic of the day.